

בברכת חג שמח ועצמאי,

חמוטל דויטשמן
מזכירת היישוב

יום עצמאות שמח לכולם

בכפר מנחם דפי חידע

כל מקרה

יכול היה לקרות.
חייב היה לקרות.
קרה מוקדם יותר. מאוחר יותר.
קרוב יותר. רחוק יותר.

ניצלת, כי היית ראשון.
ניצלת, כי היית אחרון.
כי לבדך. כי אנשים,
כי לשמאל. כי לימין,
כי ירד גשם. כי נפל צל.
כי היה יום שמשי.

מזל שהיה שם יער.
מזל שלא היו עצים.
מזל שמסלה, וו, קורה, בלם,
מסגרת, סיבוב, מילימטר, שניה.
מזל שקש צף על המים.

בגלל, מאוחר ש, ובכל זאת, אף-על-פי-כן.
מה היה לו יד, רגל,
בצעד אחד, כחוט השערה
מצרוף המקרים.

ובכן הנך? הישר מן הרגע שעודו פעור?
ברשת היה חור אחד ואתה דרכו?
אינני חדלה להשתאות, להאלם.

הקשב,

כמה מהר פועם בי לבך. תירגם מפולנית:רפי וייכר

בכפר מנחם דפי חידע

יום הזיכרון לשואה, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ויום העצמאות מבטאים את ההתנסות ההיסטורית של עם ישראל בזמן החדש. הם מציבים תודעה אחרת של התייצבות במהלך ההיסטוריה ובזמן וכך הם נוגעים ורלוונטים לחיינו באופן שונה מן החגים שנקבעו עפ"י מסורת חז"ל לאחר התלבטויות ושיחות עם חברים, החלטתי להוציא גיליון זה של "בכפר מנחם". תודה לרבים, ששיתפו פעולה ברצון רב ואף הביאו חומר מיוזמתם. יהודית אפרתי

מזכרונות משה דומב ז"ל

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, ציוותה הממשלה הפולנית על כל הגברים בגיל גיוס לנוע מזרחה. כתוצאה מכך הוצפו הערים והעירות במזרח פולין במאות אלפי פליטים יהודים. רבים מחברי התנועה הפכו אף הם לפליטים. הם התרכזו בוורשה וניסו להגיע לאותו חלק בפולין, שנכבש ע"י הרוסים ובעיקר לביאליסטוק.

משה דומב ז"ל גויס לפעילות ההברחה של חברי התנועה מפולין הכבושה לריכוז וילנה. משימתו הייתה לקשור קשר עם חברי התנועה הבאים כפליטים, משטח הכיבוש הגרמני ולכוון אותם לכיוון הגבול הליטאי.

הוא מתאר את מפגשו עם הפליטים בביאליסטוק ואת הנס שקרה

"לביאליסטוק נקלעתי באמצע נובמבר 1939 מצויד בכתובות של חברי התנועה, אבל לאכזבתי הגדולה, לכל כתובת שפניתי הבית היה מלא יהודים מרחוק באו, בני משפחה, או סתם יהודים שנקלטו עם הגל הראשון של הנדידה. מאוכזב ועייף עד מוות ובליט ברירה הלכתי לבית הכנסת למנוחת לילה. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום. יהודים על משפחותיהם, ביניהם ילדים קטנים התגלגלו על רצפות וספסלים ואפילו על בימת ארון הקודש הצטופפו אנשים עייפים והריחות אינם ריחות בשמים. גם אני מצאתי בקושי מקום לחלץ עצמותי. אינני זוכר אם התפללתי, או קיללתי באותו לילה. ישנתי שנת ישרים ועם שחר קרה לי נס...

עזבתי את בית הכנסת השכם בבוקר ומובן מאליו שהפעולה הראשונה הייתה לחפש מאפיה, כי לחם היה אז המצרך העיקרי בשביל להחיות את הנשמה. והנה פתאום הולכת לקראתי אחותי פולה וחיוך של אושר על פניה. לא היה זה חלום! התנשקנו, הזלנו דמעה ושתקנו. אני בגלל שהייתי המום והיא מתוך התרגשות.

התברר, שהיא ובעלה הגיעו העירה עם הגל הראשון של הפליטים והם מסודרים. יש להם דירה, איזה אושר! יהודי טוב, אלמן בודד קלט אותם ונתן להם בית לחיות בו. לא צריך להמשיך לחפש לחם.... מאושרים שמנו פעמינו לדירת אחותי. לאחר פגישה נרגשת עם גיסי, הציגה אותי אחותי בפני בעל הבית והוא בצורה היבשה ביותר הכריז: "אפילו אם הוא באמת אחיך לא ארשה לו ללון פה! במשך היום את יכולה לארח אותו, אבל ללילה עליו למצוא אכסניה אחרת". מה קרה לו ליהודי הטוב הזה? שוב אכזבה... אבל... חצי פתרון יש! גם זו לטובה. כוס תה חם, לאחר כמה ימי אוכל יבש על טהרת הלחם, טעם גן עדן. ברז מים זורמים יש, אפשר לרחוץ ידים ופנים, כמה טוב. אחות יש, האופטימיות חוזרת. גם ריצפת בית הכנסת לא סוף העולם. העיקר אפשר להתחיל לפעול.... ואולי היהודי הטוב ישנה את דעתו.. אולי.

לאחר יום של פעילות אינטנסיבית (במשימות התנועה), פניתי שוב ללינת לילה לבית הכנסת ושכבתי בין מוכי הגורל, שבע רצון מן הנס שקרה, חצי נס זה גם נס...אינני רעב, את הלבנים החלפתי, התרחצתי והתגלחתי ורצפת בית הכנסת? כבר ישנתי במקומות פחות נוחים במשך התקופה האחרונה.

בהיטי על ארון הקודש, נזכרתי שמאז כניסתי לתנועה לא ביקרתי כמעט בבית הכנסת. זיכרונות ותמונות מהעבר עלו בדמיוני... אבי עטוף טלית ותפילין, אמי מדליקה נרות שבת ומתפללת לשלום ילדיה... נרדמתי תוך תפלה בלב לשלום שארי בשר שלי, שנשארו בוורשה.

בבוקר התגשם חצי הנס השני. כשבאתי לדירת אחותי לאכול ארוחת בוקר (המושג ארוחה כמעט נשכח מאוצר המלים שלי). והנה הפתעה! בעל הבית קורא לי ממיטתו להתקרב, מבקש ממני סליחה, "מהיום ביתי ביתך". מבקש ממני להזמין רופא ולהודיע לבנו (הגר לא רחוק) שהוא חולה. ביצעתי את בקשתו והלכתי לעיסוקי במצב רוח מרומם. אך למרבה ההפתעה, כשחזרתי "הביתה" האיש היה שרוע על הרצפה ונר דולק למרשאותיו. ספור מעניין, נכון?

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

ספורי הדר – פרק ב'

אנו חוגגים השנה "70 לכפר מנחם" אבל "הדר" שייך לפרי-היסטוריה של קיבוצנו -- במושב זה בשרון התקבצו חברינו כשעלו ארצה בשנות 1932-1939 וחכו בחוסר-סבלנות עד שהמוסדות הלאומיים יקבעו להם קרקע להתיישבות. שם בשדה מאחורי אחד המשקים במושב, הקימו מחנה, "התארגנו" כקיבוץ ויצאו להתפרנס כפועלים שכירים בפרדסים של הסביבה.

[אחרי פרק קצר על ראשית שנות כפר מנחם, נחזור ל"הדר"] בינתיים נקפוץ כמה שנים קדימה לכפר מנחם שהתישב ב-1939 באזור שאמור היה להיות במדינה הערבית לפי תכנית החלוקה, עם מסמיה נקודת הגבול. חלפו עוד חמש וחצי שנים עד **15 במאי, 1948 – ה' אייר, תש"ח**, שמחה בהכרזת מדינת ישראל... וחרדה למחרת עם פלישת צבאות ערב. צבא מצרים בשערי יד מרדכי והם נאלצים לפנות את ילדי הקיבוץ באישון לילה. כל דרום הארץ בסכנה. ואנו קיבוץ ספר, מתחפרים.....מאי 18 - לפי פקודת מוסדות ההגנה, על כפר מנחם לפנות את ילדיו לאזור יותר בטוח. [כאן אנו חוזרים לפרק הדר, כמויבטח:]

אני אמא מניקה של תינוקת בת שלושה חדשים, ושלמה אישי הוא מזכיר הקיבוץ. מזכירות הקיבוץ מתארגנת במהירות. **19 במאי** שני אוטובוסים "כאילו משוריינים", עם האוצר היקר ביותר שלנו יוצאים לדרך למושבה הדר בשרון. היו 105 ילדים, + 25 חברות - המחנכות והמטפלות, ארבע אמהות מיניקות + צוות קטן למטבח – סה"כ 25 חברות. היה עוד אוטו משא עם ציוד. בגדרה, עלה לאוטו לרקח חברנו מאיר אלעזרי, שהיה מגויס. להפרד מילדיו, רחל ודודו. פגישה רגעית מרגשת. ונסענו הלאה, בלווי הצבא, בהפסקות, עד שהגענו לפנות ערב למגרש הישן של קיבוצנו בהדר. מה מצאנו? שדה ריק, מוקף בפרדס. שני בניינים, שאריות מטבח קודם ובריכת מים עתיקה [טנק]. החברים, שנשלחו לעזור בהתארגנות, פרקו את הציוד והקימו שני אוהלים [8 מיטות שדה בכל אחד, בשבילנו, המבוגרת] ובית שימוש כפרי.

כאמור, אני כמניקה נמצאת בשיירה.... אספר כאן על תולדות הדר ב', מתבססת על סמך ההתכתבות ביני לבין שלמה, מכתבים ששמרתי כל השנים.

כשהגענו, השכבתי את בתי על שמיה על הרצפה, וכולנו התגייסנו להתארגנות – ניקוי החדרים וחלוקת בית לתינוקות ומחלקות הפעוטים למקומותיהם בבניינים. ילדי הכיתות מצאו אכסון בבית הספר של המושב. [כיתת ילדי מוסד נשארו בבית ספרם בקיבוץ מעברות] סדרנו את המטבח, וגם מכבסה – גיגיות וקרשים....

מזכירות הקיבוץ, בתבונה, מינתה מראש כמה חברות לוועדת הפנוי, כעין מזכירות הסניף, כך שהתחלנו מיד לארגן את חיינו על כל צדדיהם. טלפונים לא היו, כמובן, והקשר היחידי היה דרך הדואר.... אוטו הגיע כמעט יום יום עם אספקה ודואר .. מכתבים הלך וחוזר. גם חדשות מהבית ומהעולם כי רדיו לא היה לנו.

למחרת ניסינו להתארגן לפי סדר היום הקיבוצי ולהעסיק את הילדים במשך כל היום. הם כמובן מתגעגעים הביתה ומדברים על הסילו. אחד הפעוטים אפילו אמר שהבריכה כאן הוא "סילו מקולקל". לגבי השעות "אחרי ההקמה", אז כרגיל הילדים הולכים להורים, כל החברות בפנינו היו "הורים" וחלקנו את הילדים בינינו 3- לכל אחת. נוסף לעפרה שלי, אני "אמצתי" את אביבה של מרקה ושולמית של נחמקה ולפעמים, גם נוני של תקוה. ובילינו יחד "משפחה".

ממכתב של אז: "אנחנו פחות או יותר הסתדרנו. כמובן אין הרבה נוחיות, והמחסור של סידורים יסודיים מקשה בינתיים על כולנו. בכל זאת, יש לי הרושם שאין לנו אף סיבה להתאונן. אם לוקחים בחשבון העברה פתאומית כזאת בימים אלה, הכול הסתדר יפה וכשאני חושבת על הספורים שאברהמקה ספר על פנוי ילדי יד מרדכי – על תינוקות שיצאו מהבית בלי חיתול או כף להאכיל תינוק, ונסעו שני לילות עד שהגיעו למקלט, אז קשה אפילו לפתוח פה". יתרון היה לנו גם לגבי קיבוצים אחרים שנאלצו לפנות את ילדיהם לבתי ספר בעיר. ילדינו לפחות יכלו ליהנות מסביבה כפרית ושדה פתוח.

"הילדים הם בדרך כלל בסדר- משתוללים, מתלכלכים, צוחקים – ומתגברים כך על הקושי. עובדות המטבח טורחות ומכינות לנו אוכל מצוין. החברות הן עמוסות עבודה ויש די מתיחות ועצבנות באויר, אבל אנו משתדלות להתגבר. במצב כזה האופי האמיתי של אנשים מתגלה. בדרך כלל אני צריכה להגיד שיש שיתוף פעולה ונכונות מכל צד".

הדבר הכי קשה הוא לשמוע מדי פעם "אני רוצה אמא" מפי הקטנים. לרוב, הם עסוקים ושמהים לאורך כל היום, אבל לעיתים רחוקות ילד יזכיר "אמא" [לא כולם] ואז הלב מתכווץ- מה הם אשמים? השעות אחרי הצהרים הן בין הכי קשות. זה לא קל לטפל בילד קטן שרוצה בעומק לבו להיות עם אמא – ויש שיגידו "רוצים לחזור לסילו".

אבל בסך הכל, נוצרה שגרה של חיים פעילים. עבדנו קשה אבל הסתדרנו – אם כי "מתים" מעייפות מדי פעם. מקבלים "שבת" בערך פעם בשבועיים וחצי.. מיטק המחנך של המוסדניקים עזר לנו הרבה מאוד, נענה לכל בקשה, רץ בשליחויות למושבה. גם צ'סל הגיע לסידורים ותרם הרבה.

לפעמים, אחרי ההשכבה, משאירים שמירה ובערב אנו הולכות לרמתיים לסרט או להצגה.

דינה מצגר [עכשן כרמון] בסוף הריונה, עבדה עם מחלקת הפעוטים שלה ממש עד לסוף. היא ילדה את בנה שלמה, בב"ח ביילינסון, 24 ביוני. אבא ישראל היה מגויס והגיע רק כעבור כשבועיים. אחר כך. הקיבוץ סדר את דינה בבית הבראה ליולדות בסביבת רמתיים, ואנו, החברות מהדר, הלכנו ערב אחד לבקרה. או ניסינו. לא רצו להכניס אותנו ודינה רצה החוצה אחרינו.

במשך הזמן השתנה קצת ההרכב. לפעמים בחורות התחלפו. הגיעו אחרות מהבית. עם הזמן העבירו גם את הפרות מהרפת +רפתן. אל תשכחו, קיימנו את "סניף הדר" זה במשך יותר מארבעה חדשים. כעבור זמן, התחיל תור של בקורי האבות ליום – לשמחת הילדים. ואז היה זוג שהלך לישון בלילה זה בפרדס.

התינוקת בת שלושה חדשים שלי, עפרה, גדלה והתפתחה. ילדה שמחה שחייקה את אמה כשהתגעגעה לאביה. ילדה בריאה בדרך כלל, אם כי עברה שם שלשולים ושפעת בלי נזק. אבא הגיע לבקר אותנו ביום הולדת שלי וחצי יום הולדת שלה בראשית אוגוסט. במשך הזמן עפרה התחיל לקבל תוספות ובסוף אוגוסט היא נגמלה מחלב אמה לגמרי. ואני חזרתי לכפר מנחם ב-5 בספטמבר, [איך עזבתי אותה ??? -אבל רציתי גם להיות בבית] נשארתי בכפר מנחם וחזרתי להדר ב-13 באוקטובר. גם איה וגבי נולדו בהדר.

כולנו – בוגרים וטף – וגם הפרות - חזרנו הביתה, לסילו, לכפר מנחם בסוף אוקטובר 1948. ומאז, אף פעם לא יצאנו לגלות או פנוי....

פרק הדר ב' - 19 במאי – 28 אוקטובר 1948

סוף

-

כדי להשלים את סיפורנו, על המהנעה בינתיים בבית, בקיבוץ, הנני מוסיפה קטעים ממכתב ששלח שלמה לאחיי, חבר קיבוץ משמר העמק.

כפר מנחם, 8.6.48

דוד ומרתה, שלום רב עליכם,

[אחרי התייחסות לקרב על משמר העמק, כמה חדשים קודם, מרץ-אפריל 1948, שלמה ממשין:]
בינתיים השתנו הדברים בארץ וגם אצלנו. אתם הלכתם ומתרחקים מהחזית [באופן יחסי כמובן], ואנחנו על ידה ממש. הילדים שלנו הוצאו להדר. מסביבנו רועמים התותחים והאווירונים בלי הרף. ואנחנו, מה מוזר הדבר, כאילו אי שקט בים סוער. החזית ממש מסביבנו ומדי יום ביומו אנו רואים אותה ושומעים אותה מצד אחד. בימים האחרונים זה לחליפין או מג'לל במערב או נגבה בדרום מערב. הננו שומעים את קרב התותחים, רואים את עשן הפגזים והשריפות, רואים את האווירונים המצרים בהרעישם את עמדות היהודים בנגבה, באר טוביה חצור, גן יבנה. מעל המחנה שלנו מסתובבים בלי הפסק אווירונים מצריים. אנחנו כנראה נקודה חשובה בדרך, עוברים מעל למחנה שלנו בגובה ניכר, ומכאן פונים או לסביבות לטרון או לחולדה וגזר או לתל-נוף. ומהחצר שלנו הננו יכולים לראות איפה ואיך מורידים את מטענם הרסני. עלינו רק לחכות מספר דקות כדי לשמע את רעם ההתפוצצויות. בימים שהתותחים רועמים בהרי ירושלים, ההידים מגיעים אל כפר מנחם מצפון-מזרח. בימי גוש עציון שמענו את הרעם במזרח. בימים האחרונים זה בעיקר ממערב, מחזית אשדוד. היו לילות שקשה היה לישון. ובסביבה הקרובה שלנו שקט אידילי ממש.

מחר נגמור את הקציר ללא כל הפרעות. השנה גנבו השכנים פחות מאשר בשנים קודמות. בפגישות ארעיות הם חוזרים ואומרים שאחת רצונם שיהיה שקט בסביבה. [הערה: היו שלושה כפרים ערביים בסביבת הקיבוץ]. יש לנו הרגשה שהם פוחדים יותר מכיבוש מצרי מאשר מהיהודים. מצבם בכי רע. הם מנותקים בכלל מה שוק, אפילו סיגריות אין להם. אזלו המחסנים שצברו מגניבות ממחנות הצבא הבריטי הרבים בסביבתנו. השכן העשיר שלנו [משפחת אל-עזרי], שרבים עסקו עם הק"ל, והשומר על יחסים אתנו כל הזמן, מתחנן שנשיג לו קצת סיגריות וקוניאק ועשינו זאת.

אילנה נסעה יחד עם עפרה להדר. ובלי הילדים וחלק מהבחרות שקט מאוד במחנה. הרבה חברים עסוקים בחפירות. הננו עושים מאמצים לשמור על הקיים. אנחנו עד היום המשק היחיד שלא נפגע בכלל באופן ישיר. מה שהיה תמיד בעוכרנו, הבדידות, פועלת כנראה כיום לטובתנו. אמנם זה יכול להשתנות כל רגע.
 ...כבר כמעט שלושה שבועות שהילדים נסעו.... אנו שבעי רצון מהפנוי. בהתחלה היתה התנגדות, אולם כעת, מדי פעם כשעובר אורון מצרי ואנו רצים לתעלות, הננו חושבים שמוטב שהילדים אינם. מי יודע מתי יעלה בדעתו של איזה טייס להוריד את המטען עלינו.....

..... מלבד העבודות המיוחדות, וההאפלה, החיים מתנהלים כרגיל. העתון מגיע רק פעמיים בשבוע. הנני לכן מקשיב לרדיו ומפרסם כל יום ביולטין – בין שאר עבודות המזכירות. אני כבר מוסיף חדשות מהמשק והחברה ולביולטין הזה יש יותר קוראים מאשר ל"על המשמר". עד לפני שבוע עבדתי בקציר. היו אלה ימים ארוכים, 12-13 שעות ליום. כעת הועברתי לפקידות המזכירות לזמן מה.

..... הודיעו לי שמגיעה אלינו שירה גדולה ועלי לרוץ.....
 שלכם, שלמה

.....
 --מאילנה אליאב לכבוד יום העצמאות

בכפר מנחם דפי חידע

כאמור, החלטתי, לאחר התלבטויות, ליחד מקום לשיה בין אנשי הישוב, על יחסם ליום העצמאות ולמדינה.

פניתי למספר תושבים בגילאים שונים ובמסלולי חיים שונים (בהקשר למדינה) כמעט כולם נענו ברצון.

יתרה מזו, לכל המתראיינים היו מחשבות ברורות ומנוסחות על נושא השיה ולא נזקקו לשאלות.

כששיתפתי חברים בהתלבטויותי ורשמי הם ציינו, כי אלו הם ימים משמעותיים, גם לאלו, המסתיגים מהנעשה במדינה. אחרים ציינו "זה מעסיק את הציבור" ו"אנשים חושבים על זה."

אני מביאה את דברי אנשי הישוב:

אביגדור כהן

נולדתי וגדלתי באוסטריה של תחילת המאה הקודמת.

אבא שלי ראה את הנולד.

אחרי, שהנאצים עלו לשלטון בגרמניה, הוא הנחה אותי להצטרף לתנועת נוער ציונית, במטרה להגיע לקבוץ. עוד באוסטריה הוא נמשך לעבודת אדמה. בנינו צריף וגידלנו ירקות על חלקת אדמה.

עתיד כלכלי לא היה לנו באוסטריה והתנאים זירזו את העליה לארץ.

שבוע אחרי שהגעתי ארצה, הגעתי לקבוץ ומאז אני בקבוץ. הזיקה לציונות הייתה מובנת מאליה, יחד עם השקפה פוליטית שמאלנית (שצמחה בתנועת גורדוניה).

הייתי בין ראשוני המגויסים לפלמ"ח וכשהקימו את הפלוגה הגרמנית של הפלמ"ח הצטרפתי אליה.

להישרדות על התבוללות.

הצורך בהישרדות הפיזית קיבל ביטוי חריף מאוד בעקבות השואה. מציאות השואה היא שיצרה את המניע הסופי להקמת המדינה ברמה הלאומית והבין לאומית כאחד.

או בנוסח אחר – עצם הקמת המדינה והתהליכים הנלווים אליה, באו על חשבון אוכלוסיה אחרת, שחיתה כאן ללא שאיפות לאומיות (בזמן ההוא). השאיפות הלאומיות של הפלשתינאים נוצרו בעקבות הקמת המדינה, כשהם חוו את תופעת הלאומיות היהודית. מבחינה זאת, הגדרתם את מדינת ישראל כנכבה מוצדקת.

במקביל, קימת ההצדקה שלנו, שמבחינתנו היא עדיפה על כל הצדקה אחרת.

מה שקרה בפועל, שהכל הצליח, חוץ מדבר אחד – החברה שקמה לא קמה כחברת מופת, אלא כחברה נהנתנית בסטנדרטים של הקיצוניות במדינות הקפיטליסטיות.

זה יוצר התפוררות של הסולידריות הפנימית ואנחנו מתיישרים עם אותן חברות בהן גובר האינטרס של היחיד על כל דבר אחר.

זה מעמיד בספק את יכולת הקיום של החברה. הזאת, בסביבה שרואה אותנו כשתל זר, הראוי להידחות.

למנהיגות הערבית אין סיבה ואינטרס להגיע אתנו להסכמים מהירים, משום שנראה שהזמן פועל לרעתנו. בטווח הלא רחוק נראה, שהאוכלוסיה הערבית בארץ ישראל המערבית, תהיה גדולה מהאוכלוסיה היהודית וכך נגרר למדינה דו לאומית עם רוב ערבי ואנו מסתכנים בסופה של הציונות.

יענקלה סלע: נולד בפולין, שרד את השואה, עלה ארצה ב 1946 באניית מעפילים, הידועה כפרשת לה ספציה. שירת בצה"ל שירות קרבי בסדיר ובמילואים, כולל מלחמות ישראל ועיסוק בבטחון שוטף.

חזר לקבוץ. היום פנסיונר.

בכפר מנחם דפי חידע

נורית שור

אותי מאוד מדאיג מה שקורה במדינה הקטנה שלנו.

מדינת ישראל קמה לאחר מאבק דמים קשה וממושך והייתה אור גדול ליהודים בארץ ובעולם.

במשך קרוב ל – 30 שנותיה הראשונות הייתה כאן עשייה יצירתית ענקית והמדינה הלכה והתפתחה במהירות. בראשה עמדו אנשים שרצו ליצור משהו חדש, מדינה מסוג חדש, שטובת אזרחיה בראש מעיניה - קלטו עליה עצומה, יצרו מוסדות שלטון, מקומות עבודה, יצרו תרבות, בריאות שיוויונית, נשענו על הסתדרות העובדים, על מנת למנוע פערי שכר גדולים מדי ועל מנת לבנות משק עובדים לא קפיטליסטי. זו הייתה ממש מדינה עם הרבה סממנים של אור לגויים.

בשנות ה – 60 וה – 70 הדברים התחילו להשתנות. הקערה התהפכה על פיה, לאט וביסודיות והמדינה שכחה את ערכיה ואת עובדיה. בכל תקופה נהרס עוד נתח ואחריו עוד אחד ועוד אחד.

ואז הגיעו ההפרטות, יחד עם ממשלה ימנית. בזה אחר זה נמכרו נכסי המדינה בנזיד עדשים לבעלי הון. כך התרוקנה הפרה החולבת מחלבה ומכספה ואין יותר כסף לבריאות, תרבות וחינוך והקיצוצים באים על חשבון המעמדות הנמוכים, החולים והזקנים.

היום אנו חיים במדינת ג'ונגל, שכמו בג'ונגל החזקים משיגים עוד ועוד ולעובדים אין שום דבר.

בקשר למצב הביטחוני לא אומרים את האמת לאזרחים ולא מנסים ליצור שום דיאלוג עם הפלשתינאים, במקום זה מטילים עליהם את כל האחריות למצב הביטחוני, כשהקיצונים משני הצדדים הם שקובעים את המדיניות ומזינים זה את זה.

אחרי מלחמת "ששת הימים" שרנו: "על המשחתות הישנות יטעינו תפוחי זהב", בינתיים עקרו את הפרדסים והמשחתות הישנות הוחלפו בחדשות יותר.

והחרב עדיין לא שבה לנדנה.

אמיר רוזנטל

ליום העצמאות יש מבחינתי משמעות רבה.

יום זה מזכיר לנו איפה אנחנו נמצאים ואיפה אנחנו חיים, דבר אשר אינו מובן מאליו.

זהו היום היחיד, בו אנו כחברה עוצרים וחושבים על אלו שתרמו את חייהם, כמובן תרתי משמע, עבור קום מדינתנו ועבור הגנתה.

החיבור בין יום הזיכרון ויום העצמאות (הן הסמיכות והן ההקשר) מספר את סיפורה של המדינה - שכול ושמחה מתערבבים זה בזה.

חשוב לי מאוד, שהדברים אלו יעברו גם לדורות הבאים – לילדינו ולילדיהם.

ביום העצמאות אנו משיגים אחדות, המוציאה אותנו מהשגרה הלא משביעת רצון הקיימת במדינה. אין מדינה שהתנסתה במספר כה גדול של מלחמות בתדירות כה גבוהה. הצלחנו לעמוד במלחמות אלו בזכות האחדות, הבידול והייחוד של המדינה ויושביה, אפיונים ההולכים ונשחקים מיום ליום ועמם הולכת ונשחקת חוסנה של המדינה.

נראה לי, שאחדותנו כעם חשובה מאוד, משום שאנחנו נמצאים באזור בעייתי, שכל שכנינו היו שמחים אם לא היינו ועל כן יכולת עמידתנו אינה מובטחת.

המדינה הולכת למקומות שאיני שבע רצון בראותי אותם – השחיתות מתרחבת, הפוליטיקה מנותקת, בחלקה, מטובת המדינה ולא מבוצעות פעולות ארוכות טווח. ולא נפסח על תופעת ההשתמטות המתרחבת שהינה "רעה חולה" בפני עצמה. אחוז גבוה של הצעירים משתמטים מהשרות הצבאי ומהתרומה לביטחון המדינה.

ההשתמטות נגרמת מחד בשל חוסר אמון של האוכלוסייה במוסדות המדינה ומאידיך ראיית חלק לא מבוטל מהאזרחים עצמם כפרטים ולא כחלק מעם.

במלחמת לבנון השנייה ראינו בברור את התופעה, שחיילים חשבו על עצמם כפרטים ולא כחלק מעם וראינו גם את חוסר האמון במוסדות המדינה.

אם תהליכים אלו ימשכו, יהיו אלו בעוכרי המדינה ויפגעו קשות ביכולת הישרדותה.

אישית, כפרט אני מנסה לתרום כמה שיותר למדינה. אני משרת, מאז שחרורי מסדר, בשרות מילואים ואף מתנדב כיום וכך גם כל חברי הקרובים. אני מקווה, שתופעת ההשתמטות בקרב מילואימניקים וצעירים תחלוף מן העולם.

הייתי גם מאוד שמח, אם דרך הארץ של חלק מתושבי המדינה הייתה משתנה. בעיני נימוסים וכבוד לזולת הם ערך בחיי קהלה ועם.

תמיד צריך לזכור, שהמדינה הזאת היא הבית היחיד שיש לעם היהודי והינה המדינה היחידה המקבלת אותנו כבני עם זה ללא שום הסבר וללא תירוץ (ניסיוני של 4 שנים בהם חייתי עם אשתי בארץ זרה, מעיד שלא קל להיות יהודי ברחבי העולם) גם לתרבותנו ולהיסטוריה של עמנו שורשים עמוקים מאוד הקושרים אותנו למדינה הזו.

לכן, במדינה הזאת יש לבית יותר ממשמעות אחת.

זהו המקום היחיד בו אני מתכוון לגדל את ילדי וברצוני שגם הם וצאצאיהם יעשו כך אולם לשם כך עלינו לשמור על מדינתנו כבבת עיננו כי זו אינה סתם קלישאה – באמת אין לנו ארץ אחרת.

אמיר רוזנטל:יליד חדרה, אחרי מלחמת ששת הימים.

שירתתי בסדר בגבעתי ומשרת במילואים בעורב חטיבה 5 .

לשעבר, יוצא מערכת הביטחון. כיום, מזה 8 שנים, מנהל מחלקת

הביטחון והבקרה בחברת שופר סל.

נשוי לתום ואב לים, שחף ואפיק.

מתגורר שנה וחצי בהרחבה וגאה להיות חלק מקהילה זו.

אבל לא די בכך. בעקבות שרותי הצבאי (בסדיר ובקבע) ועבודתי כעוסק בביטחון בנתב"ג, אני מרגיש, שיש עלינו הרבה איומים. יש גורמים רבים, שרוצים לסכל את קיומנו ולסלק אותנו מפה. בעבודתי בנתב"ג אנחנו מקבלים תדריכים רבים על מפגעים ויש על מה לשמור (זה חשוב ומשמעותי מעבר לכסף, שהעבודה נותנת).

הדור שלי אמנם נולד לתוך מדינה בנויה, אך יש הרבה על מה לשמור ולפתח.

לפתח פירושו לתרום מה שניתן, לתת יד לטובת המדינה.

אי אפשר להתעלם מהמצב בארץ ומהנעשה בפוליטיקה. אני מטבעי אופטימי – אני רואה את הדברים הגרועים ושואל את עצמי עד כמה ניתן להשפיע לחיוב. לא צריך להרים ידיים, או לעזוב.

אני מאמין, שכל אחד מבחינתו צריך לנהוג כמו שהיה רוצה שאחרים ינהגו.

כלומר, חלק מהפתרון למצב במדינה הוא, שכל אחד ברמה האישית, יתנהג לעצמו ולזולת, הכי טוב שהוא יכול, זה יאפשר עלית מדרגה.

אני מודע לכך, שבקבוצ' יש לנו מידה של ריחוק מהדברים הגרועים ואנו חיים קצת בבועה. אני שמח, שבסביבה שאני חי עדין קיימת הנתינה ובגלל זה אני אוהב את הקבוצ' וחי בו.

יובל שינדלר: נולד וגדל בקיבוץ (בלינה משפחתית מהגן, בבית ספר יסודי בנגבה

וב"צפית").

שירת ביחידת עוקץ בסדיר ובקבע.

עובד כאיש ביטחון בנתב"ג.

שוחחה והביאה לדפוס: יהודית אפרתי

בכפר מנחם דפי חידע

לקראת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה מומלץ לבקר את האנדרטה לזכר חללי חיל הקשר ביער חרובית.

מיקום האנדרטה: כביש מס' 383 כ-4 ק"מ ממזרח לכפר מנחם לכיוון מושב גפן מצד שמאל.

סיפור האנדרטה מתוך האתר של העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב

רעיון ההנצחה בראשיתו החל כאשר הורים של חללי חיל הקשר התארגנו בשנת 1987 באופן לא פורמאלי לוועד משפחות שכולות. ב-21 לינואר 1979 שולם לקרן הקיימת לישראל סכום של 15,000 לירות עבור 1,000 עצים על 5 דונמים ביער חרובית ליד כפר מנחם שבשטח שיפוט המועצה האזורית יואב. סכום זה נתרם ע"י המשפחות השכולות במטרה לקבוע מקום זה כאתר זיכרון לחללי חי"ק. המשפחות השכולות מינו את מר בנימין כהן, גב' ענבי הלנה ואת מר שרגא רייכטבלס לפעול בשם המשפחות מול המוסדות והחיל. מאחר שהתקציב שנאסף להקמת האנדרטה לא הספיק, סייע החיל באמצעות משי"א 7300 (מרכז שיקום ואחזקה) בבניית האנדרטה. לראש צוות ההקמה מונה מר יהודה שפיגל, אב שכול מהחיל שביצע את תפקידו בהתנדבות כולל סיוע נוסף באספקת חומרי הבנייה וכלים מכאניים לעבודתו עפר.

האנדרטה שנבנתה הינה לוח פלדה צבוע כחול, ומתוכו נקרע חץ לבן כסמל חיל הקשר בניצב על בסיס מבטון. על האנדרטה חקוק הפסוק: "והקול נשמע עד למרחוק" (עזרא ג', י"ג).

עיצוב האנדרטה נעשה ע"י החייל גיל שחר.

האנדרטה נחנכה בטקס מרשים ורב משתתפים בחודש יוני 1988 בו לקחו חלק המשפחות השכולות, קצין קשר ראשי, נשיא העמותה, חברי העמותה, קציני וחיילי החיל ואורחים רבים.

משנת 1989 מונה יחתי"ם דרום כאחראי על שימור האנדרטה וביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל מקיים הגדוד מדיי שנה טקס באנדרטה ומניח זרים בשם החיל והעמותה.

בכפר מנחם דפי חידע

אספת מתיישבי כפר מנחם – דיון מסכם על תקציב 2009

ב – 5.4.09 התקיים דיון נוסף על תקציב 2009, תוך הצגת נתוני 2008.

חמוטל דויטשמן (מזכירת הישוב) הציגה את התקציב והנחתה את הדיון במדיניות ההנהלה.

אני מביאה הבהרות עיקריות ותשובות לשאלות, שלא עלו בשיחה הקודמת ו/או הוצגו בדפי ההסבר.

חמוטל הבהירה בפתיח דבריה, כי חשוב שהתקציב יעבור על מנת שניתן יהיה לפעול במסגרת מסודרת בטווח הקצר וניתן יהיה לערוך שינויים בטווח הארוך יותר. היא הבהירה את אופיו הספירלי של תהליך קבלת ההחלטות, היות ובכל פעם נוספים אנשים חדשים המצטרפים לישוב ואז נוצר צורך לבחון ולהסביר מחדש החלטות שהתקבלו.

ואלו ההבהרות העיקריות שהוצגו:

*הוקצו לפתוח 80.000 ₪ ויתקיים דיון באסיפה סביב הנושאים להם יוקצו כספי הפיתוח.

*תקציב אירועי ה – 70 צבוע (ע"י המועצה) ואין אפשרות ליעדו לצרכים אחרים.

הקבוץ משקיע 70.000 ₪ נוספים בחגיגות ה – 70.

*נבדקות הצעות ומחירים לבצוע הנהלת החשבונות היישובית.

*תברואה – נוסף לתקצוב המועצה מבצע הישוב ריסוס של השבילים.

*תערוך בדיקה לגבי עמדות התושבים ביחס לספריה ולתרבות, בסיס לגיבוש מדיניות

בתחומים אלו.

*ב – 6.5.09 יתקיים פורום הורים שיעסוק באופן בו החזון החינוכי מופעל באופן

מעשי.

*על אף, שנתרו עודפים בתקציב 2008, המליצה ההנהלה להשאיר את המיסוי כמו

שהוא, לאור אי ודאות לגבי ההוצאות הצפויות (המיסוי ממוצע, יחסית להרחבות

אחרות). יתקיים דיון במועד מאוחר יותר בעודפי התקציב, לאור ההוצאות בפועל.

*היו חלופי דברים בעניין גידור ושער לישוב. לא כל התושבים מעוניינים. אם יוחלט

בחייב, צריך יהיה להקצות משאבים.

*הובהר, כי בכל המועצה יש קשיים באיסוף גזם והמעצה מטפלת במציאת קבלן

לבצוע העבודה.

*הובהר, כי ביולי 2008 נלקחה ע"י מערכת החינוך הלוואה לצורך השקעה במבנים (גבע). הרחבה בנושא זה ובנושאים נוספים יהיו באסיפה

הבאה שתעסוק במערכת החינוך.

*הובהר, כי מגרש הספורט יעמוד לרשות כל התושבים. יופצו הוראות לגבי כללי

העליה על המגרש וישוכפלו מפתחות.

*דלית הציגה את משימת ההנהלה להגדיר נהלי עבודה – יש ליצור הפרדה בין

הקבוץ והישוב בהעסקת שכירים ולשלם לעובדי האגודה. הוגדר נוהל

הוצאת מזומנים ע"י התרבות וכן נרכשה פוליסת ביטוח ליישוב.

*צוין ע"י מספר דוברים ובמספר הקשרים, כי חשוב שהבירור המשותף לגבי חזון הישוב ודמותו ימשך.

*יענקלה סלע הציג את נהלי הקלפי ואת השנוי בתקנון האגודה, שמבהיר כי אינה

למטרות רווח.

דווח על ועדת קליטה, המאווישת ע"י אברהם טולדו ויונית פלג ומוזמנים מתנדבים נוספים ומחפשים מי שיניע את הטיפול באיכות הסביבה.

השיחה הייתה רגועה ועניינית. לקחו חלק בדיון 8 תושבים וחמוטל, דלית ויחיעם ענו לשאלות. אברהם טולדו ניהל את השיחה.

אישור התקציב ו שינוי התקנון הועברו לקלפי.

הקלפי התקיים בימים 4.09. 16-17 .

תוצאות ההצבעה בקלפי:תקציב 2009 : בעד -- 102

נגד – 52

שנוי תקנון: בעד – 106

נגד – 45

תודה לחברי ועדת הקלפי שהתנדבו לשבת בקלפי וליפים שניהל אותן.

דיווחה:יהודית אפרתי

בכפר מנחם דפי חידע

ידעות גבע

סיכום חופשת פסח - אפריל 2009

מקבץ מהנעשה בחופשת הפסח בבתי "גבע"

גבע בוגר (כיתות ג-ו)

את תחילת החופש הקדישו ילדי גבע מכיתות ד-ה-ו להכנות למחנה פסח של המועצה (שהיה בסימן שבטי ישראל), אשר

התקיים בתאריכים 6-7/4 ביער עזריקם.תהליך ההכנה כלל הכנת גלימות צבעוניות המפארות את שם גבע וקיבוץ כפר

מנחם, הכנת מתקנים צופיים למחנה : ערסלים, מתקני קירור לשתייה, מתקן לתליית כלים ותיקים ועוד. בשטח המחנה

נבנה והוקם שער מסתובב מסנדות, שהוצב בכניסה למחנה, אשר זיכה את ילדי גבע בנקודות בונוס על ידי חבר השופטים המועצתיים וסייע בהבאת גביע הביתה!! כמזל כן הוכנה נדנדה מסנדות, שהיתה מקור קנאה לא קטן לשאר ישובי המועצה.. במהלך ימים אלו עסקו ילדי שכבת כיתות ג' בפעילויות גיבוש שכבתית, יום השרדות, יציאה לטיול אל עבר פריחת הפרגים ומשחקי ספורט ומשימות שונות ומהנות.

בגבע צעיר (כיתות א-ב) התקיימו להן שלל פעילויות במהלך ימי החופשה הראשונה, אשר כללו בניית טאבון מבוץ ואף הכנת פיתות, יום טיול אל אזור הפרלמנט ופריחת הפרגים, פעילות חפש את המטמון בעקבות 70 שנה לקיבוץ כפר מנחם, אשר הסתיים בארוחת צהריים בגינה המרכזית בשכונת ההרחבה, אשר הוכנה על ידי אמהות ילדי ההרחבה, פעילות בלונים, וכמובן צעדת יואב אליה יצאו כל ילדי גבע - בוגר וצעיר יחדיו.

לאחר ימי החג חזרו כל ילדי גבע מכיתות א עד ו' ליום הכנות לנדידה הגדולה, אשר התקיימה השנה בחורשת האקליפטוס. במהלך ההכנות הדפיסו הילדים חולצות עם סמל שבט ישראל אותו בחרו בקבוצתם המעורבת, הרכיבו תפריט ממספר מצרכים אותם קבלו ברשימה והוסיפו לו ממבחר בישולי השדה המומלצים על ידי ההורים המלווים, ואף ציירו דגל איתו צעדו בראש הקבוצה. במהלך מסע הנדידה עברה כל קבוצה תחנות בדרך בהן היו משימות פעילות שונות ואספה סרט המעיד כי ביקרה בתחנה. כל המשימות ומסלול הצעידה הוכנו על ידי צוות הורים מתנדבים ולהם שלוחה תודה גדולה מכולנו!

לסיום החופשה התקיימה המימונה המסורתית בשטח גבע בוגר, אליה הגיעו הורים ואחים, אשר נהנו מאד ממטעמי החג שהוכנו בבוקר על ידי הילדים בגבע בוגר ובגבע צעיר.

זה אכן היה סיום מתוק לחופשה פעילה ומגוונת ...

נמשיך לשתף לעדכן ולספר

צוות המדריכים : גבע בוגר- רותם, כרמל ועומרי

גבע צעיר- טל, מירי, נטע

ואוריאן

בכפר מנחם דפי מידע

עיתונים -

נורית שור סיימה את תפקידה בטיפול מנויים לעיתונים.

מהיום - כל אחד מטפל בעצמו מול מערכות העיתונים.

אפשר יהיה לקבל אצל נורית, ייעוץ לבעיות שיצוצו.

לנורית, תודה על המסירות והסבלנות.

בכפר מנחם דפי מידע

אירועי האביב

בערב פסח נתכנסנו לעשרות סדרים משפחתיים וסדר פסח מרכזי ומשתף, שהתקיים בחדר האוכל. את הסדר הפיקה ניקי מור וניהלה חגית קלר.

הרבה תודה לחגית וניקי ולכל החברים והאורחים, שלקחו חלק פעיל בסדר. תודה לצוות המטבח על הארוחה העשירה והמגוונת.

עונת רחצה בריכת השחייה כפר מנחם 2009

הבריכה תפתח השנה ביום שבת ה- 2.5.09 בשעה 10:00 בטקס חגיגי עם מתקנים מתנפחים. (נא להצטייד בשתייה ונשנושים).
 למעוניינים במנוי עונתי – נא לפנות עם **תמונת פספורט** ותעודה מזהה לסוזי בהנהלת החשבונות, ניתן לשלם במזומן או בצ'ק.
 המעוניינים בכרטיסיות חד פעמיות או ל- 10 כניסות (שאינם מנויים) יכולים לרוכשם בכלבו במזומן או בכרטיס אשראי.
 לא ניתן לקנות כרטיסיות בשער הבריכה.

מס' סדורי	פרטים	מחיר בש"ח
1	מנוי ליחיד	880
2	מנוי לזוג	1100
3	מנוי לזוג + 1	1210
4	מנוי לזוג + 2	1320
5	מנוי לזוג + 3 או יותר	1430
6	כניסה חד פעמית	35
7	כרטיסיה חד פעמית למשפחה	70
8	כרטיסיה ל- 10 כניסות ליחיד	300
9	כרטיסיה ל- 10 כניסות למשפחה	600
10	מסיבות פרטיות	לא בשעות הפתיחה, בתשלום
11	קבוצות	בתאום, בתשלום.
12	שעות פתיחה בימי חול עד יולי	13:00-20:00
13	שעות פתיחה בימי חול יולי – אוגוסט	15:00-20:00, 9:00-13:00
14	שעות פתיחה ספטמבר	13:00-20:00
15	שעות פתיחה בשבתות וחגים	15:00-20:00, 9:00-14:00

באחד מימי השבוע תהיה רחצה לילית עד 21:00.

ההסדר לחברי קיבוץ ימשך כמו בשנתיים הקודמות.

רחצה נעימה
 יוסי שרון – מנהל הבריכה.

052-3919189

בכפר מנחם דפי חידע

לאתר הכפר